

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9260 af 15/09/1994 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse P-15-94 om vejledning - rådgivning - pension - utilregnelighed

Ministerium: Beskæftigelsesministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21059-93

Ankestyrelsens principafgørelse P-15-94 om vejledning - rådgivning - pension - utilregnelighed

Resume:

Anvendelse af lov om social pension § 40, hvorefter pension ikke udbetales, når den ikke har været hævet i et år, forudsætter at kommunen har været uden ansvar for den manglende udbetaling, og at den manglende udbetaling ikke skyldes utilregnelighed hos pensionisten.

Ankestyrelsen fandt således ikke, at reglen kunne anvendes i et tilfælde, hvor kommunen var bekendt med, at pensionistens psykiske tilstand bevirkede, at han ikke var i stand til at varetage sine egne interesser, men først efter 1/2 år tog skridt til at forsøge at fremskaffe oplysninger om hans opholdssted ved henvendelse til familien.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at kommunens forpligtelse til at yde rådgivning og vejledning til personer, som må antages at have behov herfor, i særlig grad må gælde personer, som på grund af f.eks. svær psykisk sygdom er ude af stand til at varetage egne interesser.

Love:

Lov om social pension - lovebekendtgørelse nr. 411 af 26. maj 1992 - § 40

Sagsfremstilling:

Det var oplyst, at pensionisten, som i 1988 var tilkendt mellemste førtidspension, siden 1986 havde levet på gaden.

Pensionen havde siden tilkendelsen i 1988 været administreret af kommunen i begyndelsen ved udbetaling fra kommunens kasse. Fra den 1. juni 1990 var pensionen blevet overført til en bankkonto.

I marts 1991 meddelte banken, at kontoen var afmeldt, men at det fortsat var muligt at indsætte og hæve penge herpå. Den 3. juni 1991 meddelte banken, at kontoen var lukket, idet banken ikke længere ønskede at have pensionisten som kunde.

Kommunen afventede herefter, at pensionisten selv skulle henvende sig indtil den 15. januar 1992, hvor der blev rettet henvendelse til pensionistens familie.

Der blev herefter den 12. marts 1993 beskikket en værge for pensionisten. Den 19. april 1993 anmodede værgeren kommunen om at udbetale henstående pension med tillæg af renter. Kommunen gav den 20. april afslag på udbetaling af henstående pension og henviste til, at der ikke kunne ske udbetaling, da pensionen ikke havde været udbetalt i mere end et år.

Ankenævnet ændrede kommunens afgørelse og pålagde kommunen at udbetale pension for perioden 1. juni 1991 til 31. marts 1993 til pensionisten/dennes værge.

Nævnet lagde vægt på, at pensionisten, selv om han var personlig myndig, ikke i den omhandlede periode havde været i stand til at varetage egne interesser på fornuftig vis.

Nævnet fandt ikke, at det i den givne situation ville være rimeligt at bringe lov om social pension § 40 i anvendelse, idet kommunen havde været bekendt med pensionistens psykiske habitus og ikke havde haft anledning til at formode, at han skulle være afgået ved døden.

Kommunen indankede sagen og anførte, at der efter kommunens opfattelse ikke var hjemmel til at indlægge rimelighedsbetragtninger i lov om social pension § 40, og at bestemmelsen ikke forudsatte, at forvaltningen havde haft anledning til at formode, at pensionisten skulle være afgået ved døden.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på fortolkningen af lov om social pension § 40.

Afgørelse:

Anvendelsen af lov om social pension § 40, hvorefter pension ikke udbetales, når den ikke har været hævet i et år, forudsætter at kommunen har været uden ansvar for den manglende udbetaling, og at den manglende udbetaling ikke skyldes utilregnelighed hos pensionisten.

Ankestyrelsen skønnede, at ovennævnte betingelser for at undlade at udbetale pension til pensionisten for perioden 1. juni 1991 til 31. marts 1993, ikke havde været opfyldt.

Kommunen var derfor forpligtet til at udbetale pensionen for den omhandlede periode til pensionisten/dennes økonomiske værge.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at pensionistens psykiske tilstand efter det oplyste bevirkede, at han ikke var i stand til at varetage egne interesser og således heller ikke til at sørge for udbetaling af pensionen.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at kommunen var bekendt med pensionistens tilstand, men at kommunen først i januar 1992 tog skridt til at forsøge at fremskaffe oplysninger om hans tilholdssted ved henvendelse til familien.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at kommunens forpligtelse til at yde rådgivning og vejledning m.v. til personer, som må antages at have behov herfor, i særlig grad må gælde personer, som på grund af f.eks. svær psykisk sygdom er ude af stand til at varetage egne interesser.

Ankestyrelsen tiltrådte således ankenævnets afgørelse.